

GENERATII

REVISTA ELEVILOR ȘI PROFESORILOR DE LA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC "ȘTEFAN CEL MARE" BACĂU.

DIRECTOR: DANIELA BEJAN

DIRECTOR ADJUNCT: LAVINIA BĂISAN

DIRECTOR ADJUNCT: FLORIN LAZĂR

REDACTOR ȘEF: LILIANA ADOCHIȚEI

INFORMATICIAN: LUPU IOAN

NR: 1 - Anul 2015
ISSN 2501 -2223

EDITORIAL

Schimbările care au loc în societatea contemporană – nivelul înalt al dezvoltării tehnice și științifice, tendința de globalizare, aplatizarea ierarhiilor organizaționale, cerința de servicii de foarte bună calitate – impun și schimbarea școlii, a rolului ei.

În noile circumstanțe, *calitatea în educație* reprezintă un obiectiv al procesului de continuă îmbunătățire a sistemului educațional pentru a asigura atingerea stării optime în dezvoltarea personală, socială, fizică și intelectuală a fiecărui copil care va fi dat sub formă de produs societății.

Pornind de la aceste deziderate stabilite de documentele educaționale în vigoare, *viziunea școlii are în vedere concentrarea eforturilor pentru ca elevii să dobândească o pregătire generală bună, cunoștințe aprofundate în domeniile legate de viitoarea carieră, competențe necesare inserției sociale și deprinderi de muncă intelectuală pentru a putea învăța pe tot parcursul vieții.*

Profilul moral și acțional al absolventului Colegiului Național Pedagogic “Ștefan cel Mare” este caracterizat de un set de valori pe care ne propunem să le promovăm prin procesul de învățare și educație, pe care colegiul își propune să le promoveze prin procesul de învățare și educație: curaj, judecată înțeleaptă, integritate, bunătate, perseverență, respect responsabilitate, autodisciplină.

Colegiul Național Pedagogic “Ștefan cel Mare” Bacău urmărește formarea personalității autonome și creative a elevilor, asigurând o pregătire de înaltă calitate, bazată pe cunoștințe de cultură generală și formarea de competențe profesionale, care să le permită elevilor exercitarea unei profesii în domeniul lor de pregătire, continuarea studiilor în învățământul superior sau realizarea propriei afaceri.

Misiunea școlii este să asigure o educație de calitate, în acord cu nevoile comunității și ale tinerilor, în vederea adaptării socio-economice a adolescenților de azi, viitori cetățeni, activi, deplin conștienți de propria valoare și competitivi pe piața muncii locală și europeană.

Colegiul Național Pedagogic “Ștefan cel Mare” Bacău urmărește să asigure această calitate prin promovarea unui învățământ modern, desfășurat într-un climat intern stimulativ atât pentru elevi cât și pentru profesori, sensibil la nevoile locale și regionale.

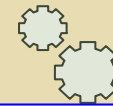
Finalitatea liceului, așa cum este gândită acum, propune un absolvent responsabil, apt să decidă asupra propriei cariere, să contribuie la dezvoltarea intelectuală și profesională.

Noile finalități – formarea capacității de a rezolva probleme pe baza relaționării cunoștințelor din diferite domenii, valorizarea experiențelor în scopul orientării optime – pentru piața muncii sau învățământul superior, dezvoltarea competențelor pentru reușită socială – comunicare, gândire critică, formarea autonomiei – au creat un nou mod de abordare a curriculumului, oferta școlii în acest domeniu dovedind implicarea directă în procesul de reformă.

Acestea sunt câteva dintre motivele pentru care recomandăm elevilor din ciclurile preprimar, primar, gimnazial și liceal să se înscrie la Colegiul Național Pedagogic “Ștefan cel Mare” Bacău. Elevii, absolvenții, părinții, comunitatea locală, colaboratorii și partenerii de dialog sunt cei care pot certifica cele prezentate. Cei peste 100 de ani de învățământ ne dau dreptul să fim buni parteneri de dialog.

Vă așteptăm cu drag!

Director adjunct: **prof. dr. Lavinia Băisan**

OPINII

DRAGA MEA ȚARĂ,

Raluca Filip, clasa a IX-a A
Coordonator: **prof. Ozana Alexa**

Vreau să îți aștern câteva gânduri pe hârtie. Mi-aș dori să te pot vedea la fel de puternică și mândră cum erai odinioară. Mi-aș dori să nu îți mai pleci umilită capul în fața întregului mapamond. Mi-aș dori să nu îți mai plângi copiii plecați peste hotare, să nu mai fii călcată de picior străin, să nu mai fii jefuită de toate frumusețile și bogățiile tale.

Dragă Românie, mi-aș dori atât de mult să fii fericită! Meriți tot ce e mai bun! Dar ai avut neșansa să îți dea Dumnezeu cârmuitori nevrednici de calitățile tale, care nu știu să te prețuiască și să îți valorifice potențialul. Mi-aș dori ca, celor ce te conduc chiar să le pese că pe strada ta și a noastră, a românilor, nu a mai răsărit soarele de ani întregi. Ești obligată să aștepti mereu un „măine” mai bun și mai prosper, care este de fapt o minciună ambalată atrăgător și spusă peste tot, astfel încât să sune cât mai frumos. Când va veni acel „măine”? Când vei fi fericită și apreciată la adevărata ta valoare, România? Când se vor transforma lacrimile tale în zâmbete și surâsuri de mândrie? Ai plâns prea mult, draga mea țară, iar noi am plâns alături de tine.

Sloganul „Vreau o țară ca afară!” e deja celebru. NU! Nu vreau să fii altfel decât ești. Sunt mândră că sunt româncă și că trăiesc pe pământul tău sfânt, sunt recunoscătoare și ți mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a ales drept patrie. În schimb, vreau conducători ca afară. Vreau oameni care să te iubească și să îți poarte renumele peste tot în lume. Să nu lase străinii să te prigonească și să te jefuiască, să facă tot posibilul să ieși la suprafață din acest ocean de mizerie în care te-ai afundat fără voia ta. Te-aș scoate cu prețul vieții mele, dar din păcate, nu este suficient un singur om, sau o mână de oameni pentru a repara nedreptățile care ți se fac.

Însă, așa cum am mai spus, am milioane de motive să îți mulțumesc. În primul rând, îți mulțumesc pentru că te pot numi „acasă”! Dacă mă voi rătăci prin lume vreodată, voi ști întotdeauna unde să mă întorc: în brațele tale calde și primitoare, de mamă. Îți mulțumesc pentru că mi se umplu ochii de lacrimi și îmi saltă inima de fericire de fiecare dată când aud cântându-se „Deșteaptă-te, române!”! Îți mulțumesc pentru tricolor, pentru sângele eroilor neamului nostru, pentru galbenul grânelor tale și pentru albastrul senin și pur al cerului românesc! Mulțumesc pentru vitejia poporului tău, Românie ruptă din Dacia și Roma! Îți mulțumesc pentru toți conducătorii de odinioară, care te-au făcut să strălucești și au făcut să tremure răsăritul și apusul sub sabia ostașilor români! Unde e Decebal, cel care a pus bazele Daciei, la Sarmizegetusa? Ștefane, Măria Ta, ridică-te din întunericul celor cinci veacuri și vino să ne înalți țărișoara noastră scumpă!

Nu în ultimul rând, dragă Românie, îți mulțumesc pentru dulcea limbă învățată de la părinții mei și promit în mod solemn că îmi voi învăța copiii și nepoții să vorbească în aceeași limbă sfântă a neamului nostru!

Nu voi uita niciodată că m-am născut româncă și că fac totul românește: vorbesc românește, scriu românește, iubesc românește și îmi curge prin vene sângele năvalnic al strămoșilor români. Și toate acestea numai datorită ție, dulcea mea țară! Îmi permit să reinventez un vechi dicton latin: pentru mine, oriunde m-aș rătăci pe hartă, „toate drumurile duc în România”. Și ochii închiși de i-aș avea, am încredere că inima mă va duce acolo unde îmi e locul!

Prin intermediul acestei scrisori, fac un apel către tânăra generație a României. Haideți să ne facem țara mai bună, să o ridicăm în frunte, acolo unde îi este locul! Să arătăm că nu suntem români doar cu numele și că România chiar este mama noastră! Să nu lăsăm lucrurile așa cum sunt! Trăim într-o lume în care doar inimile și mințile unite de același ideal pot schimba ceva. Strig acum, din toate puterile: deșteptați-vă, români! Haideți să fim oameni adevărați și să arătăm că se poate, pentru țara noastră! România, nu uita: te-am iubit de când m-am născut, te iubesc acum și te voi iubi până la ultima suflare! Sunt mândră că sunt româncă!

ACTUALITATE

Vrăjitoare, scheleți și diavoli... au bântuit Colegiul Pedagogic

Ce este Halloween-ul ? Se pare că își are rădăcinile în sărbătorile medievale dedicate morților, iar măștile purtate cu această ocazie aveau proprietăți de purificare și de exorcizare. Numele de "Halloween" a apărut de la termenul de "hallow" (sfânt). Catolicii romani și luterani obișnuiau să sărbătorească în această zi toți sfinții din cer, cunoscuți și necunoscuți, fiind una din sărbătorile foarte importante ale anului bisericesc.

Simbolul acestei sărbători este dovleacul care e scobit și transformat într-o lanternă cu chip monstru zâmbitor. Costumele pe care copiii le poartă în seara de Halloween reprezintă și ele un simbol aparte. De cele mai multe ori costumele tradiționale pentru sărbătoarea occidentală sunt modelate după figuri supranaturale precum vrăjitoare, diavoli, monștri, fantome sau scheleți ori mumii. Copii costumați astfel colindă casele din cartier cu tradiționalul "Trick or Treat" care în traducere ar însemna "Păcăleală sau dulciuri" iar cei colindați trebuiau să ofere dulciuri, în caz contrar urma să li se joace o farsă.

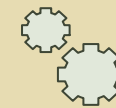

"Spiritul" acestei sărbători i-a cucerit și pe unii elevi ai Colegiului Pedagogic, chiar dacă în zilele noastre nu mai e decât un motiv de distracție. Astfel, după ce vineri, 30 octombrie, elevii au aflat detalii despre semnificația zilei în amfiteatru (prof. Silvia Agavriloaiei, prof. Mihai Murariu, prof. Victoria Iepurică, prof. Daniela Lungu), a doua zi în internat a avut loc chiar și un concurs de măști, sub îndrumarea doamnei pedagog Iolanda Lefter. Orăș Bianca (clasa a XI-a G, premiul I) ne-a mărturisit faptul că în alegerea costumului de schelet au influențat-o colegele sale, care îi spuneau că este slabă. Machiajul și l-a aplicat singură, iar ideea de a participa a fost dată de dorința de a încerca ceva nou. Ocupanta locului secund, Rodica Cherpec (clasa a XII-a C) susține că la machiaj a fost ajutată de Ioana Apetrei, o viitoare pictoriță. A declarat că nu s-a simțit emoționată, căci acest costum a fost realizat pur și simplu din dorința de a face o poză, fără intenția de a participa la concurs.

În ce o privește pe Olga Gurdiș (clasa a X-a H, locul al III-lea), ea a afirmat că și-a aplicat singură machiajul, iar costumul l-a ales deoarece animalul ei favorit este tigru. Spiritul sărbătorii a motivat-o și a făcut-o să se simtă mai bine...

Prof. Mihai Murariu

ACTUALITATE

Un nou început!

Lecție de democrație la Colegiul Național Pedagogic
"Ștefan cel Mare" Bacău

Chiar din primele săptămâni ale anului școlar 2015-2015, elevii de la Colegiul Național Pedagogic "Ștefan cel Mare" Bacău au intrat în febra alegerilor. După o campanie electorală intensă de două săptămâni, liceenii au mers la urne pentru a-și desemna colegii care să-i reprezinte și să le apere interesele. Alegerea președintelui Consiliului Elevilor și a echipei sale s-a desfășurat în modul cel mai democratic, alegătorii beneficiind de buletine de vot și urnă. În ce privește prezența la vot, aceasta a fost de sută la sută. **"Este și o modalitate de a învăța cum se desfășoară procesul electoral la noi în țară. Pentru cei care nu sunt încă la vârsta majoratului, această acțiune reprezintă o veritabilă lecție"**, este de părere prof. dr. Lavinia Băisan, directorul adjunct al Colegiului Pedagogic.

Noul consiliu are planuri mari pentru anul școlar care tocmai se derulează. Așa cum au promis în campania electorală, cei cinci reprezentanți ai elevilor și-au făcut deja un plan de bătaie. Ei și-au propus să realizeze activități educative, sportive, de informare, caritabile etc. Pentru că sunt tineri și dornici de distracție, cea mai mare parte a energiilor a fost canalizată către organizarea tradiționalului "Bal al bobocilor". Însă, nu au uitat nici de celelalte proiecte propuse în campanie și începute cu simț de răspundere: campania "Fumez, dar respect", ce are ca obiectiv protejarea mediului, campania de strângere de fonduri pentru ajutorarea victimelor clubului "Colectiv" din București, concursurile de promovare a Colegiului Pedagogic "Ștefan cel Mare"

"Noi ne dorim o schimbare în bine, atât pentru liceu, cât și pentru colegii noștri. Aceasta dorință ne motivează în tot ceea ce facem ." (Ema Sescu, președinte CȘE)

"Părerea mea este că noi suntem foarte bine organizați, comunicarea între noi este excelentă, la fel și cu profesorii. Eu cred că vom reuși foarte multe împreună." (Dragoș Pintilie, vicepreședinte)

" Trăim într-o perioadă în care toată lumea caută o schimbare. Asta sperăm să facem și noi în liceul nostru." (Sorina Tănase, vicepreședinte CȘE)

"Noul consiliu mi se pare echipa perfectă pentru colegiul nostru. Cooperăm și lucrăm împreună, fapt ce mă motivează mai mult." (Alex Lovin, vicepreședinte CȘE)

"Simt că în sfârșit pot face ceva pentru colegii mei. Cel mai bun lucru este faptul că suntem uniți, ne ajutăm și ne completăm în același timp. Cred că vom reuși să facem ceea ce ne-am propus!" (Ioana Martin, secretar CȘE)

PUNCTUL PE "i"

"Pray For The World"

S-a umplut.... S-a umplut facebook-ul de știri referitoare la atentatul din Paris, care a avut loc vineri seara, 10 noiembrie. Din câte am înțeles au fost 129 de morți.

Bineînțeles că toți internații și-au arătat solidaritatea față de parizieni adăugând steagul Franței la poza de profil. Au fost mai multe tipuri de astfel de personaje. Unora chiar le-a părut rău de ce s-a întâmplat, unii din exces de ipocrizie pur și simplu au schimbat poza, să pară mai interesanți. Au mai fost cei cuprinși de efectul de turmă, care nu aveau habar ce rol avea acel steag. Un "terorist", foarte revoltat de solidaritatea oferită de internați pe rețelele de socializare, știți ce a făcut? Și-a închis laptopul!

Nu vreau să se înțeleagă că nu îmi pare rău pentru ce au pățit acei oameni. Nimeni nu merită să i se decidă când nu mai are dreptul la viață! Francezii vor acum să le împărtășim durerea. Francezii, cei care aruncă regulat vorbe usturătoare și jignitoare la adresa altor țări, fără vreun motiv anume, acum vor să fim alături de ei. Și România noastră a fost bătaia lor de joc. Ce au spus despre noi? Au spus într-o emisiune televizată că „în România se știe că sportul național nu este fotbalul, ci cerșitul” sau că nu ar fi bine să te apropii de români că au păduchi. Bineînțeles că ei le-au considerat simple glume, însă cum te simți tu ca român, când auzi că o țară cu un asemenea renume în lume își bate joc de poporul de care tu aparții? Nu spun că nu sunt alături de ei! Sunt solidar cu poporul francez, dar am fost bătaia lor de joc noi, ca popor! Acum ar trebui să postez steagul Franței în profilul meu de român? Nu, mulțumesc! Francezii nu cred că și-au pus steagul României la poza de profil, când s-a întâmplat nenorocirea din Colectiv.

În aprilie a fost un asemenea atentat terorist și în Kenya, la o universitate. Probabil nici nu ați auzit de el. Au fost aproximativ 150 de morți. Zilnic mor copii de foame într-un colț al pământului uitat de lume. Între timp, de cealaltă parte a planetei mor oameni din cauza obezității. Mi se pare absurd!

De ce unele morți sunt ascunse și nu contează? De ce unele vieți au un preț mult mai mare decât altele? De ce nu își pun și oamenii din afară steagul României la poza de profil, când ne mor valorile în sărăcie și regrete?

Peste tot mesaje „#PrayForParis”. Ce ziceți de „#PrayForKenya”? Sau „#PrayForColectiv”? Sau mai degrabă „#PrayForTheWorld”?

Cosmin Cîrlan, clasa a- XI-a E

ESEU

Ecologia ca împlinire a poruncii lui Dumnezeu față de natură

De foarte multe ori am auzit că nu e bine să poluăm mediul, să aruncăm deșeuri în spațiile neamenajate dar mai ales să împrăștiem resturi menajere în râuri și lacuri. Oare câți dintre noi au realizat cu adevărat cât de mult afectează aceste acțiuni sănătatea planetei noastre!. Ei bine, nu foarte multe persoane s-au gândit la efectele nocive ale activităților oamenilor, fie că e vorba de marile industrii sau doar de poluarea realizată de o singură mașină.

Aici intervine o știință nemaipomenit de utilă și importantă a vieții noastre - ecologia. Aceasta se ocupă cu studierea interacțiunii dintre organism, plante și mediul în care ele trăiesc. De asemenea, ea analizează îndeaproape funcția, structura și productivitatea sistemelor biologice supraindividuale (populații, biocenoze) și a sistemelor mixte (ecosisteme). În ultima perioadă aceasta a ajuns să aibă același sens cu protejarea mediului înconjurător. Deci, aici putem vorbi de tot ceea ce vine în ajutorul protejării mediului. O altă problemă esențială a Terrei ce duce la poluare este folosirea nerațională a energiei convenționale. Ea este generată din surse epuizabile, în special combustibilii fosili, cei mai răspândiți fiind cărbunii, petrolul și gazele naturale.

Dar ce ne vom face când planeta va fi distrusă de poluare rezultând, apă nepotabilă, aer irespirabil, sol infertil și distrus de deșeuri. Toate acestea care acum ni se par îndepărtate vor distruge pământul mai repede de cât îți poți imagina. Și atunci, când totul e distrus, când va fi prea tarziu să mai facem ceva, vom ajunge cu siguranță să apreciem ecologia la adevărata ei valoare. Totuși, de ce să lăsăm acest scenariu tragic să ne cuprindă gândirea și chiar sufletul când putem să luăm măsuri concrete, să utilizăm energii alternative, cele bazate pe resurse inepuizabile, cum ar fi panourile solare, centralele eoliene sau chiar hidrocentralele.

O planetă verde și sănătoasă reprezintă viitorul următoarelor generații. Dacă noi ne putem bucura de frumusețile și spendorile peisajelor lumii, ei de ce să n-o facă? Nu credeți că și Dumnezeu și-ar dori să păstrăm intactă natura dată de el? Ori nu conștientizați faptul că lumea nu ne aparține! Nu e a mea sau a ta, ci a tuturor, dar mai ales a celui care a înfăptuit-o, forța divină.

Ciocan Ioana, clasa a X-a A

Profesor coordonator: **Simona Băican**

REPORTAJ

Două trupuri și un suflet

Mariana-Diana Puiu, clasa a XI-a B,
Coordonator **prof. dr. Mariana Crăciun**

E duminică și din nou pășesc pe primul culoar al spitalului și anume, la secția de ortopedie. Ca de fiecare dată, fac câteva ture, trăgând cu ochiul în saloanele cu ușa deschisă. Mirosul mâncării se simte din nou, asta însemnând că am ajuns la ora mesei. Îmi fac curaj și intru în salonul 105. Mai multe doamne mă privesc, știind deja cu ce scop am venit. O doamnă mă cheamă lângă ea și-mi dă o pereche de șosete mai groșute, spunându-mi să o încălț pe doamna din fața ei, care plângea de frig: o bătrânică firavă, cu șiroaie de lacrimi pe obraji ei brăzdați de ridurile bătrâneții, cu mâinile vineții de lovituri, aspre, uscate ca de un ger năprasnic. Se uită la mine, dând să se acopere cu cearșaful de frică, neștiind ce vreau de la ea. Îi descopăr încet picioarele strânse și încleștate unul peste altul și îi pun șosetele, apoi o acopăr cât mai bine cu pătura să se încălzească. Mă prinde cu amândouă mâinile de mână cu care îi duceam cearșaful aproape de față și mi le sărută, apoi pufnește în plâns, repetând de câteva ori “Mulțumesc”.

Mă ține în continuare strâns de mână și-mi spune că e singură, că la toată lumea vine cineva, numai la ea nu. Repetă încontinuu cu ce a greșit în fața lui Dumnezeu de primește asta, ba chiar se întreabă dacă a fost un om atât de rău în această viață. Plânge.

Îmi spune să caut sub pernă. Are câțiva bănuți pe care i-a luat în grabă cu ea la venirea Ambulanței. De câteva zile nu mai dă de ei, iar ea nu se poate ridica. Se gândește că a rămas și fără ultimul leu, însă punguța legată bine la gură era băgată în fața de pernă. Îmi mulțumește până la lacrimi. Credea că e pierdută la fel ca ultimul ei bănuț de pâine. Îi număr. Erau doar 9 lei. Singurii ei bani din casă. Îi pun înapoi sub pernă pentru a-i ști în siguranță. Mă așez lângă ea pe pat și scot din sertar două felii de pâine, pe care i le dau. Îi era foame, cu toate acestea îmi întinde una din feliile ei din mână. O refuz cu câteva lacrimi în ochi și o îndrum să le mănânce, dar susține că pe una o va mânca mai târziu. Mă dezlipesc de patul înconjurat de singurătate, o privesc în ochi și-i spun că voi mai reveni, iar un ultim zâmbet îi este singurul ei “rămas bun”. Părăsesc camera, dar și spitalul. Consider că e destulă nostalgie pentru o singură zi.

EDUCAȚIE

Pagină de jurnal

Scriu pentru că simt nevoia; gândurile sunt prea pline. Se spune că Mihai Eminescu este cel mai mare poet român și chiar își merită titlul. Acum câteva zile am citit câteva poezii de ale sale și niciodată nu am fost mai răscolită.

La început, am citit poezia „Pajul Cupidon”, care reprezintă ispita și dragostea -care diferă odată cu trecerea timpului. Am avut o oarecare reținere, fiind adolescentă, dar poezia m-a intrigat. Mi-a deschis un alt orizont. Citind poezia „Dorința” am simțit speranță, speranța că societatea în care trăiesc nu e pierdută, că iubirea încă există și nu e doar un joc de cuvinte. Apoi am citit „Adio,” iar starea mea de spirit s-a schimbat instant. Mi-am amintit că, în ciuda speranțelor mele, oamenii vin și pleacă, te rănesc, iar cum îți revii depinde doar de tine. „De-acuma nu te-oi mai vedea,/ Rămâi, rămâi, cu bine!/ Mă voi feri în calea mea,/ De tine.” E atât de adevărat ce scrie în aceste versuri și pot doar să mă gândesc câți oameni sunt dintr-odată străini, când obișnuiau să fie totul unul pentru altul...

Mă gândesc la mine și într-un final realizez că în viața oamenii vin și pleacă, depinde de noi în ce condiții o fac, pentru că amintirile sunt așa cum le facem, iar ce oameni primim în viața noastră, este propria alegere.

Asta este poezia, aceea care te răscolește!

Florina Mutică, clasa a IX-a H
Coordonator: **prof.dr. Lăcrămioara Solomon**

EcoUrbanismul – protejați spațiul verde!

Motto: „Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale, omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăiescu)

Civilizația modernă, în continuă dezvoltare, a îndepărtat omul de la conviețuirea armonioasă cu mediul său natural, imprimându-i ideea de „stăpân al naturii”. Acțiunile sale s-au concretizat în acțiuni inconștiente, indiferente, împotriva mediului înconjurător, acumulându-se, conducând la dezastre ecologice.

Protejarea mediului în care trăim trebuie să ne intereseze în egală măsură pe toți. Educația legată de protecția mediului înconjurător, prin implicarea învățământului în promovarea problemelor de mediu este o ocazie de a forma personalitatea creativă a elevilor, conștiința ecologică, dezvoltarea aptitudinilor personale în dobândirea unui comportament ecologic. Responsabilitatea pentru ocrotirea mediului este individuală, dar grija este colectivă, iar elevii trebuie să cunoască și implicațiile acțiunilor proprii asupra sănătății oamenilor. Este o datorie cetățenească, de conștiință, etică, să ne aducem contribuția la protejarea mediului înconjurător, nu numai pentru generațiile actuale, ci și pentru cele viitoare. Omul este singurul care poate să protejeze lumea vie, iar pentru a fi în măsură să realizeze acest deziderat, trebuie să învețe să o facă.

În cadrul proiectului județean „Sănătatea mediului – sănătatea noastră!”, ne-am propus activități care să promoveze educația pentru mediu și dezvoltarea comportamentului ecologic prin responsabilizarea tinerilor având atitudini pozitive față de mediul înconjurător și combative față de factorii distructivi. În acest sens, am realizat activități de ecologizare a spațiului verde din curtea Colegiului Național Pedagogic „Ștefan cel Mare” Bacău, pe data de 23.10.2015, strângând și sortând gunoiul menajer și deșeurile reciclabile, în special din jurul corpului D. Elevii au fost dotați cu mănuși de unică folosință și au primit saci de gunoi menajer. La aceasta activitate au participat elevii claselor a VII-a A și a X-a B sub îndrumarea cadrelor didactice: profesor dr. Adochiței Liliana – consilier educativ, profesor dr. biologie David Aura-Manuela și profesor ing. ec. Ridel Dalila, coordonatori proiect.

Prof. dr. Aura David

Oglinda mea din natură

Prof. Simona Băican

Prin proiectul județean ”Oglinda mea din natură” încerc să stimulez tânăra generație să conștientizeze importanța menținerii unui mediu curat atât cât ne stă în putință, să luăm atitudine ori de câte ori vedem pe cineva că ”alterează” frumusețile pe care Dumnezeu ni le-a oferit cu atâta generozitate.

Toți ne dorim, pentru noi și copii noștri, să respirăm aer proaspăt, să admirăm peisaje minunate, să înotăm în ape limpezi, să vedem doar zâmbete de bucurie. Toate acestea sunt posibile dacă înțelegem faptul că, mai devreme sau mai târziu, faptele noastre se vor reflecta ca într-o oglindă, în mediul în care trăim. Nu trebuie să ne mire că stratul de ozon, care, știm cu toți că ne protejează de razele ultraviolete, este în continuă scădere, că Marea Neagră este plină de alge, că un loc de picnic se transformă într-o groapă de gunoi, dacă nu facem nimic să schimbăm ceva. Stă în puterea noastră să reducem dezastrele ecologice ce se produc continuu, printr-o implicare activă în protejarea naturii.

Multe din activități s-au desfășurat deja, altele sunt în curs de derulare sau se vor realiza pe parcursul acestui an școlar. La activitatea de ecologizare din curtea liceului au răspuns prezent elevi ai claselor a VII a A, a IX a D, a XI a G, ba chiar și prichindeii clasei I B, coordonați de doamna profesor Rotaru Doina. Copii, mai ales cei mici, sunt entuziasmați să le dea un exemplu de bună practică colegilor mai mari.

Iată-i la muncă:

CREAȚIE

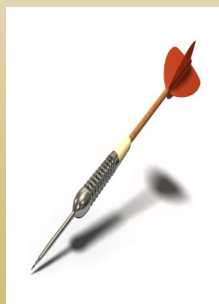
**”Sunt mândră că ești
străbunicul meu!”**

V-ați gândit vreodată cu poți supraviețui unei lupte cu o armată nemiloasă, crudă? Cum e să fii împușcat în umărul drept, să stai flămând și însetat, să mergi acasă pe jos, mii de kilometri, pe un teritoriu străin și cu pericole la tot pasul? Ei bine, asta a făcut străbunicul meu, Petru Ioșca, care a luptat în Al Doilea Război Mondial. Eu îi știu povestea de la bunica mea, care era copil atunci când tatăl său a fost trimis pe front. *„Abia a ajuns la Moscova că au început să curgă râuri de sânge. Străbunicul tău a știut să se apere. A luptat...a luptat și niciodată nu a dat înapoi”*, mi-a spus bunica.

Am aflat apoi că armata română a suferit o grea înfrângere și că mulți soldați au trebuit să se ascundă și să se întoarcă acasă pe jos. Nici străbunicul meu nu a avut altă soartă. Într-o înfruntare cu un rus s-a ales cu un glonț în umărul drept, dar a scăpat cu viață. Bunica plânge, ori de câte ori își amintește reîntâlnirea cu tatăl său. Aproape nu a recunoscut stafia de om din fața sa. Rănit, slab, murdar, dar în viață. Glonțul din umăr i-a adus mari necazuri. Am înțeles că a mers la Iași, unde a fost operat, dar mâna i-a rămas paralizată pe viață. *„Niciodată însă nu s-a plâns. Făcea tot posibilul să fie util, se ocupa de copii, mergea la muncă o ajuta pe mama la treburile gospodărești”*, îmi povestește bunica.

A trăit 85 de ani, dar străbunicul meu, Petru Ioșca, nu a spus niciodată *„De ce eu, de ce nu au luat pe altcineva în război?”*. Dimpotrivă, s-a simțit mândru că a luptat pentru țară, că este român!

Eu nu l-am cunoscut personal. Îl știu doar din poveștile bunicii. Nu de puține ori îmi închipui că încă trăiește și că îi spun: *„Mulțumesc că m-ai ajutat pe mine, pe familia mea, pe toți românii. Ești cel mai mare erou și sunt mândră că ești străbunicul meu!”*

Sara Regina Cojan, clasa a VII-a A

CREAȚIE

Amintiri din Infern

Draga mea soție. Nu trebuie să te îngrijorezi. Eu sunt bine și îmi doresc foarte mult să mă întorc acasă. Aici, unde lupt eu, este o zi foarte urâtă, boli grave, mor mulți. Eu mă chinui să trăiesc și să vă revăd. Vă iubesc!” Așa i-a scris străbunicul meu, Niculai Perjeru, străbunicii mele. Era pe front, în Al Doilea Război Mondial. Lupta împotriva rușilor. *„Armata română avea misiunea sfântă să elibereze Bucovina și Basarabia, care ne-au fost luate de ruși în 1940. Am plecat la luptă ca niște eroi, dar când am ajuns acasă, comuniștii ne-au tratat ca niște trădători”*, îmi spunea adeseori cu amărăciune străbunicul meu.

Înaintașul meu a luptat și pe Frontul de vest. A scăpat cu viață din toate aceste încercări, dar a trebuit să suporte și regimul aspru al detenției. A fost luat ostatic de către germani și închis într-un lagăr. *„Ne țineau flămânzi și ne băteau zdravăn. Nu m-am plâns niciodată. În sufletul meu știam că voi scăpa cu viață și că voi ajunge acasă”*, își amintea străbunicul Perjeru. Nu de puține ori ne strângea în jur precum puii de cloșcă și ne povestea despre aventurile lui de pe front. Noi, copiii, îi sorbeam fiecare cuvânt de pe buze și ne mândream în sinea noastră că avem așa un străbunic grozav. *„Dar cum ai scăpat din lagăr?”*, îl întreba câte unul dintre noi. Străbunul zâmbea către curios. Nu avea nevoie de mai multe îndemnuri pentru a ne descrie peripețiile sale. Chiar m-am întrebat deseori, de ce are un chef de vorbă neostoit și de ce nu refuză niciodată când este întrebat despre perioada când a participat la război. *„Apăi, cum a fost?! Știam că mai mulți camarazi din armata română pun la cale salvarea noastră. Ca să le distrag atenția nemților, m-am apucat de povestit. Mi se dusesse buhul că sunt bun povestitor, iar nemții erau și ei oameni. Le plăceau poveștile. În timp ce eu îi țineam ocupați, camarazii și-au făcut treaba”*, spunea mândru de isprava sa străbunicul.

A avut noroc, dar nu până la capăt. În acțiunea de evadare s-a ales cu un glonț în braț. Îi era frică să nu se infecteze, dar firea sa optimistă a biruit negurile care se strânseseră în sufletul său. A ajuns acasă, la familie, slăbit, bolnav, dar cu un chef nebun de a povesti. Nici la bătrânețe nu a scăpat de fantomele trecutului. De multe ori avea coșmaruri, simțea că încă este pe front.

A murit în urmă cu doi ani. A lăsat un gol în suflet celor din familie și cunoscuților. Pentru mine a fost un erou, la fel ca Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul și un exemplu. Cine știe,.... poate că darul povestirii l-a lăsat moștenire cuiva din familie!

Denisa Tamaș, clasa a VIII-a A

PAGINI DE ISTORIE

1 DECEMBRIE—ZIUA TUTUROR ROMÂNILOR

Anul 1918 a marcat realizarea năzuințelor românilor, unirea tuturor într-un singur stat. În pofida tuturor dificultăților ivite, încrederea nestrămutată în împlinirea idealului național a fost însoțită de intensificarea luptei de eliberare națională a românilor de pretutindeni, la fel ca și alte popoare aflate sub dominație străină.

Încheierea operațiunilor militare din Moldova a însemnat o stabilizare a frontului, pe o perioadă a cărei durată nu putea fi precizată. Numai că, evenimentele din Rusia, principala noastră aliată, au creat un nou cadru militar și politic defavorabil țării noastre. După preluarea conducerii de către bolșevici, Lenin a anunțat intenția Rusiei de a ieși din război și a încheia un armistițiu cu Puterile Centrale. Dispozitivul româno-rus, poziția Moldovei, prinsă între noua putere comunistă, Austro-Ungaria și teritoriile românești aflate sub ocupația Puterilor Centrale și a aliaților acestora, făceau imposibilă continuarea războiului.

Singura consolare la începutul anului 1918 a fost faptul că acel curent din Basarabia care se pronunța pentru unire devenea tot mai puternic, făcând să renască speranțele românilor în realizarea României Mari. Ședința a avut loc la 27 martie/9 aprilie. Hotărârea luată de aleșii basarabeni, cu majoritate de voturi, a fost următoarea: ”În numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară: Republica Democratică Moldovenească (...), de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa, România”. Exemplul basarabenilor a fost urmat și de bucovineni, în condițiile în care dubla monarhie austro-ungară a început să se dezintegreze.

Ultima etapă a desăvârșirii unității naționale a fost marcată de unirea Transilvaniei cu România. La Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918 au participat 1228 de delegați. Pe lângă aceștia, au dorit să fie prezenți la marele moment istoric peste 100.000 de români, din toate colțurile Transilvaniei. Momentul culminant a fost supunerea spre aprobare a *Rezoluției* de unire. La punctul I se prevedea: ”Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, decretează unirea acestor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România.

Și băcăuanii au înscris o pagină memorabilă în realizarea unității naționale a românilor. În noiembrie 1918, din cauza iernii aspre și a zăpezii abundente, legăturile dintre Consiliul Național Român Central și Guvernul României de la Iași nu se puteau menține decât pe calea aerului. Pentru a transporta de urgență documente deosebit de importante la Blaj, Marele Cartier General Român a ordonat trimiterea unui avion. A fost ales locotenentul Vasile Niculescu, care cunoștea traseul de zbor. În campania din vara anului 1917 trecuse cu avionul Carpații și lansase manifeste în Transilvania. La data de 23 noiembrie, avionul a decolat de pe aerodromul de la Răcăciuni și a trecut munții la 2.600 m. Atât Niculescu, dar și căpitanul Vasile Precup și-au protejat fețele de ger cu un strat gros de parafină, pentru a rezista la o temperatură foarte scăzută. Carlinga era deschisă, iar cei doi ofițeri nu dispuneau nici de parașute și nici de armament. La bord se afla un sac cu manifeste și o geantă militară sigilată. Manifestele urmau să fie lansate din avion deasupra Blajului și a altor așezări transilvănene. Geanta sigilată conținea trei documente extrem de importante (printre care și scrisoarea primului-ministru Ion I.C. Brătianu către Consiliul Național Român Central). Ofițerul aviator a fost deosebit de impresionat de atmosfera care domnea în Transilvania, după cum reiese din amintirile sale. ”Vestea că armata română e mobilizată de zece zile, că se pregătește să treacă munții, că țara e curățată de dușmani, că dintr-un capăt la celălalt al țării e un lung freamăt de mulțime, a scos lacrimi în ochii multora și strigăte de bucurie. (...) În ciuda gerului, ferestrele se deschideau la trecerea noastră, batiste se agitau din toate părțile, auzeam strigăte de ”trăiască”.

În ziua în care transilvănenii au luat hotărârea istorică de a se uni cu țara, curtea regală și guvernul intrau în București, unde au avut parte de o primire entuziasmantă. Astfel, Bucureștiul redevenea capitala statului român, de data aceasta însă a României Mari.

Prof. dr. Liliana Adochiței

CE MAI CITIM? Mircea Eliade, *Noaptea de Sânziene*

Fascinat întotdeauna de spiritualitatea românească, Mircea Eliade își construiește operele artistice cu o înconștientă dorință de a-i descoperi valorile. Locurile pe care le colindă eroii săi sunt diverse, dar aproape fiecare amintește, prin câteva detalii, de peisajul românesc.

Romanul *Noaptea de Sânziene* ia naștere tocmai din dorința de a pune în lumină una dintre aceste valori. Mitul nopții de Sânziene corespundea unui suflet atras de mistere și unei minți cunoscătoare de astfel de „istorii primordiale”. Solstițiul, „starea de grație” pentru scriitorul Eliade, face ca această sărbătoare românească – Sânzienele – să stea alături de alte zile faste ale anului sau sărbători importante. Acum, când „se schimbă crugul cerului după porunca cea prea înaltă și soarele începe să dea îndărăt (...), la miezul nopții a rânduit Dumnezeu un răstimp de liniște, când stau în cumpănă toate stihiiile și cerurile cu stele și vânturile”. Acest moment al echilibrului cosmic îl găsește Eliade drept echivalent al porții de evadare înspre timpul primordial. Ștefan Viziru și Ileana, cele două personaje ale romanului – nu înconjurate de mister, dar doritoare de vraja lui – știu că este noaptea în care „se deschid cerurile”, dar numai pentru cei care știu cum să le privească. Din momentul în care conștientizează acest fapt, cei doi încearcă să învețe să privească. Pentru că amândoi își doreau ieșirea din timp, care avea să fie realizată numai prin reiterarea cuplului inițial. Timp de doisprezece ani (cât Marele An la scară micșorată) Ștefan, un Făt-Frumos amețit de jocul Ielelor din acea noapte de Sânziene, o va căuta pe Ileana, până când întâlnirii lor nu-i va urma nicio despărțire. Inițierea lui, începută odată cu intrarea în pădurea de la Băneasa, își încheie spirala; cei doi ies din labirintul pădurii pentru a-și urma calea înspre origini.

Tehnologia n-a ucis poezia

Iată o veste bună! Tehnologia nu a ucis poezia. Se mai citește, se mai scrie, se mai interpretează poezie și, mai ales, cei tineri mai rezonează la poezie.

Joi, 19 noiembrie 2015, la Centrul de Cultură „George Apostu” din Bacău, a avut loc lansarea celui de-al treilea volum al autoarei Victoria Huiban, profesoară de limba și literatura română la Colegiul Național „Ștefan cel Mare”. Intitulat *Receptarea poeziei*, volumul a apărut la Editura Corgal Press din Bacău, în luna noiembrie.

Au fost prezenți atât colegi de catedră ai doamnei profesoare – actuali sau foști -, oameni de cultură ai orașului, cât și – mai ales – elevi, foști elevi, studenți sau ajunși la rândul lor profesori, din diferite generații, ceea ce demonstrează impactul mare pe care dascălul de limba română l-a avut asupra învățăcelilor de-a lungul timpului.

Cartea se adresează iubitorilor de poezie în general, profesorilor în special, dar în primul rând elevilor; de altfel, autoarea a mărturisit că a scris-o cu gândul și cu sufletul îndreptate către elevii ei.

Invitații speciali (Petronela Savin, lector universitar doctor la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, Adrian Jicu, lector universitar doctor la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, Ioan Dănilă, conferențiar universitar doctor la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, Cornel Galben, scriitor și editor) au realizat prezentări captivante ale cărții, fiecare într-o altă manieră, evidențiind, în același timp și calitățile profesorului și ale omului Victoria Huiban.

Atmosfera de intense trăiri, necesară, poate în contextul unei lansări de carte despre poezie, a fost creată de autoarea însăși, care a împărtășit fiorul poetic celor aflați în sală prin recitarea unor poezii din lirica românească și universală.

Felicitări autoarei și succes elevilor în receptarea și interpretarea poeziei!

Prof dr. Lăcrămioara Solomon

SPIRITUALITATE

Sfântul Apostol Andrei, Cel Întâi Chemat, Ocrotitorul Românilor

Alexandru Pașcu, clasa. a X-a E

Coordonator: **prof. Mihaela Chirica**

Numele de Andrei derivă din grecescul Andreas, care înseamnă viteaz bărbat. Acesta este un nume grecesc, deși Sfântul Apostol Andrei era iudeu. Sfântul Andrei era fratele lui Simion Petru, care s-a numit de asemenea printre cei 12 Apostoli și ucenicul Sfântului Ioan Botezătorul. Acesta era originar din Betsaida, localitate situată la țărmul lacului Ghenizaret, în Nordul Țării Sfinte. Pe la sfârșitul secolului I după Hristos Sfântul Apostol Andrei numit „Cel întâi chemat” la apostolie a predicat Evanghelia lui Hristos în misiunea sa creștină în Scythia Minor (Dobrogea de azi). Un ecou negativ la Curtea Imperială l-a avut puterea de convingere a Sfântului Apostol Andrei asupra surorii lui Egheat Maximilia. Personajul influent Egheat era numit Marele persecutor al creștinilor, iar convertirea surorii lui la creștinism a fost considerată un afront la adresa celor ce se închinau la idoli. Răzbunarea lui a fost cruntă. Sfântul Apostol Andrei a fost biciuit și apoi răstignit pe o cruce în formă de X cu capul în jos.

Sfântul Apostol Andrei, ocrotitor spiritual al românilor, este sărbătorit la data de 30 noiembrie în toată lumea. Acesta a trăit alături de ucenicii săi o mare parte a vieții într-o peșteră din județul Constanța. Se mai păstrează și astăzi piatra care este servită ca altar. În apropiere se găsesc cele nouă izvoare, conform tradiției Sfântul Apostol Andrei a botezat la aceste izvoare primii creștini pe teritoriul țării noastre în secolul 1 d.Hr. Lângă aceste izvoare și lângă peștera unde a trăit Sfântul Apostol Andrei s-a ridicat o măreață mănăstire, loc de închinăciune pentru creștinii din Dobrogea. Sfântul Apostol Andrei a plecat spre Sud, a trecut prin Tracia, a ajuns la Bizanț, iar aici a trecut prin Macedonia și Tesalia și a ajuns în orașul Patras din Ahaia (Grecia de azi). Grecia este locul în care a fost martirizat Sfântul Apostol Andrei, azi se înalță o bazilică ortodoxă. Aici se găsesc moaștele Sfântului Apostol Andrei se află în catedrala de la Patras.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE SFÂNTUL ANDREI

Noaptea strigoilor

În credințele poporului român de pretutindeni, în noaptea de Sf. Andrei, pe 29 noiembrie, ies sau umblă strigoii. Cine sunt strigoii? Sunt spiritele morților, care nu ajung în lumea de "dincolo" după înmormântare, sau refuză să se mai întoarcă "acolo". Strigoii morți devin foarte periculoși pentru cei vii: iau viața rudelor apropiate, aduc boli, grindină și alte suferințe.. Ei călătoresc pe Pământ și pe ape, strigând și miorlăind, calare pe meliță, pe coada de mătură, pe butoi sau în butoi.

Se adună lupii!

În noaptea de 30 noiembrie lupii se adună, iar Sf. Andrei împarte prada, pentru iarna care începe, fiecărui lup. Ca să apere gospodăria de lupi, se obișnuiește și astăzi la țară să se ungă țărșii de la poartă, ferestrele și pragul ușilor cu usturoi. În unele părți se ung cu usturoi chiar și fântânile. Alți gospodari fac o cruce de ceară și o lipesc la vite, însă numai la cele de parte bărbătească: boi, berbeci, țapi, și anume pe cornul din dreapta.

Usturoiul e la putere!

Oamenii-strigoi trag și clopotele pe la biserică. Când nu au cu cine să se războiască, se duc pe la casele oamenilor, dar toate gospodinele au luat măsuri de apărare: au mâncat usturoi, s-au uns pe frunte, pe piept, pe spate și la încheieturile trupului. Au uns ferestrele, ușile, hornurile, scările, clanțele ușilor, boii și vacile la coarne, cleștele, lada și toporul. Unii astupă și hornul sobei. Dacă strigoii nu găsesc nici un loc pe unde să intre în casă, atunci caută să-i cheme afară pe cei dinăuntru. Strigoiul vine și strigă la fereastră: "Ai mâncat usturoi?". Dacă omul răspunde, îl muștește; iar dacă tace, se duce pe la cei care n-au mâncat usturoi.

